

ER DÓPUR AV BÖRNUM EIN VILLA?

Tað hendir, at blaðtjak tekur seg upp, um læru millum teir ymisku trúarbólkar, sérstakliga er tað dúpurn tað snýr seg um.

Tað eru tey, sum ikki dáma hetta tjak, og kann tað verða nakað um tað, men mæi tykist at hetta ikki er til nakran skaða, um bert tað verður fært fram á sakligan hátt.

Tað hevur júst í hesum døgum verið nógv blaðtjak um nevnda trúarspurning, hetta hevur fingið meg til at hugsa, um ikki tað kundi verið møguleikar fyri, at drigið fram báðar áskoðanir, og so stilla tær síðu um síðu, ja, tað er komið til eina niðurstøðu við einfalt at nýta Guds orð.

Ein má altíð kunna grundgeva áskoðan sína, um hann vil halda fast við at hon er bein. Jú álvarsamari skuldsetingin er, tess meiri krav má setast til grundgevanina. Til teir álvarsamastu skuldsetingararnar er tann ið nýttur er sum yvirskrift til hesa grein.

Sjálvt grundstøðið undir fólka kirkjuni er jú tann dúpur sum børn fáa lut í meðan tey eru pinkubørn, og sum limar tey inn í tað ein meinar við samkomu Guds. Tað at halda fast við, at henda — fyri rætttrúgvandi kirkjufólk — heilaga gerð skal vera villa, ja, tað er sanniliga ikki smáting. Latið okkum tí taka upp hetta áhugaverda evni til objektiva kannan.

ER DÓPUR AV BÖRNUM NEYÐGUR TIL FRELSU?

Fólkakirkjan meinar, at dúp av børnum er livsavgjörandi. Menniskja er fott í synd. Synd steigir menniskja út frá himlinum, men »endurføðing« — tann ein meinar hendir í dúpnum — gevur einum barnarætt og heimstáðarrætt har.

Sambært baptistiska áskoðan tilhoyrir menniskja Gudi straks tað er borið í heim, tí treingir ein ikki dópsins beinleiðis endurføðing, men har aftur imóti skal viðkomandi ganga dópsins leið so skjótt viðkomandi hevur tikið støðu til ta synd hann persónliga hevur gjørt og hevur vent um til Gud. Umvendt er at »doyggja frá syndini«, og dúpurn er at »jarða« ta gamla menniskjað.

Mótsetningarnir eru skarp-leitir: Sambært ta eini áskoðanina er barnadúpur avgerandi fyri ævinleikan, sambært hina finnist einki í barnadúpnum ið hevur týðning. Hin seinast nevnda áskoðanin ber við sær, at um ein leggur nakran týðning í barnadúp, er tað í villunnar tænastu, tað rurar syndarann inn í ein óveruligan trygg-leika. Er tað satt, er full góð grund til at stempla barnadúpnum sum villa av grovasta slag.

Hvat sigur Biblian? Finnist nakað har sum ein kann stuðla seg til tá talan skal verða um, at í barnadúpnum finnist ein endurføðandi meg, ella at hann er fyri neyðini tá talan skal verða um endurføðing? Ella sigur Biblian klárt frá, at hetta ikki er fyri neyðini?

Hetta eru spurningar ið stilla sakina á spissin. Men ein má seta fram hesar spurningar, um ein kann fáa greiði á henda fyri so mong so álvarsama spurning.

Tað verður mangan vist til samrøðuna Jesus hevði við Nikodemus. Hetta er tann sterkasti stuðul kirkjan hevur fyri tann frelsandi týðning í barnadúpnum. Jesus segði soleiðis: Eingin kann koma inn í Guds ríki, uttan hann er føddur av vatni og anda« Joh. 3,5. Hetta segði Jesus í teirra tíð tá Jóhannes-vekingin var uppá tað hægsta, og tann einasti dúpur sum tá var, var tann sum Jóhannes doypti við. Tað var so stórt ógjörlikt at Jóhannes kundi hugsa um nakað annað sum enn ikki var, nevnliga tað kirkjan vil kalla »hin kristna dúp«. Skal ein skilja millum dúp Jóhannesar og hin kristna dúp, in, so er tað ógvuliga sjálmsamt at ríva út eitt ið ein hevur sagt í einum sambandi og nýta tað um eitt, sum teir siga er nakað

heilt annað, og so lata tað, sum ber prógv um dúp Jóhannesar, við eitt bliva avgerandi fyri tað, sum er hin kristni dúpurn. Meintu Jesus veruliga at Nikodemus skuldi »føðast av nýggjum« við hin kristna dúpnum, hevur tað harvið verið at skilt, sum at hetta kundi ikki lata seg gera beint í løtuni. Nikodemus mátti stóða til eftir Golgata, tá Jesus var deyður og hevði lagt stóðið undir hesa frelsu. Men hetta mátti sjálvandi innibera stóran vanda og ábyrgdarloysi og hartil heilt í stríð við andan í evangelium. Tað er jú »nu« ið sum er frelsunnan dagur, morgindagin hava vit einki lyfti um.

Nakað heilt annað er, at tá henda samrøða fór fram, var tað ein óreingiligur veruleiki, at eingin var doyptur — t. v. s. við dúp Jóhannesar — uttan at viðkomandi fyrst persónliga hevði jattað syndir sínar. Henda regla hevði einki undan tak. Tað var ein og annar fari-seari og sadukeari ið ynskti dúp uttan hesa jättan, men Jóhannes visti teir burtur við tað at hann segði: »Týkkara orma-ungar! Hvar lærdi tykkum at flýggja undan hini komandi vreiðini?« (Matt. 3,7). Nikodemus hoyrði til felagsskap farisear na. Hann var sostatt ein ið hevði »dópsbanna« skuldi hetta »banna« verða avtikið, var bert ein møguleiki fyri tí, og tað var, at Nikodemus jattaði synd sína. Tá hann hevði jattað var eisini hann veltomin út til Jordan at fáa dúp sín. Men uttan at ganga hesa leið kundi eingin endurføðing henda.

Tað er ógvuliga torført, fyri ikki at siga ógjörlikt at finna nakað stóði fyri barnadupi í Joh. 3,5. Tað framgongur skiliga í næsta kapitl, hvat vatn Jesus talar um. Hann sigur: »Hevði tú kent gávu Guds, og visti tú, hvør Hann er, sum sigur við teg: »Gev mær at drekka!« so hevði tú biðið Hann, og Hann hevði givið ter livandi vatn«. Kvinnan segði við Hann: »Harri, tú hevur jú einki at draga vatn upp við, og brunnurin er djúpur; (also vatn ið kundi nýttast til dúp) hvadani hevur tú tá hitt livandi vatnið?...« Ein og hvør kann skilja, at tað Jesus vil her er ikki at vísa á annað vatn enn tað, ið er av honum sjálvum. Í 1. Jóh. 5,7-8 lesa vit: »Tey eru trý, sum vitna: Andin, vatnið og blóðið, og hesi trý eru sameind til eitt.« Her skuldi ikki verði nokur misskiljing. Leiðin til »vatnið« gekk — um

ta mundið — um hitt persónliga uppgjeri við persónliga synd menniskjuna. Tað sum her hendir var og er framvegis verk Andans — eitt undur. Á henda hátt bleiv menniskjað »endurføtt« við »vatn og Anda« Hetta er líka so satt nú, sum tað var í fyrsta árhundræðnum. Men tað sum ikki er satt, er at hetta skal geva stuðul fyri dúp statskirkjuna.

TREINGIR PINKUBARNIÐ AT BLIVA FØTT AV NÝGGJUM?

Taka vit so fram spurningin um tað neyðuga av »endurføðingini« um tað passið kirkjan meinar tað er hóskaði, verður ein aftur at standa yvir fyri ein um áhugaverdum har uppfat-anin er ymisk. »Neyðdópurin« sum hann áður fór fram undir-stríkar hvussu týðningarmiklan teir sóu barnadúpina at vera.

Tað eru tey, sum framvegis siggja henda spurning á sama hátt. Tey sum eru doypt trúgvandi hava ongan ótta um at barn teirra missir náði frelsunnar um tað skuldi doyð á pinkuldrí.

Paulus sigur, at menniskjan er »deyð« í misgerðum, (synd) t. v. s. tær syndir ein sjálvur, persónliga hevur gjørt, ikki tær fadír ella móðir hava gjørt. Ef. 2,5. Um nú hetta — at menniskjan er deyð í syndum sínum — er satt, má ein hava liv til at fremja hesar syndir. Hvussu skal ein annars kunna doyggja? Tað er fyri óðrum orðum ein tíð í livinum har ein hevur »liv í Gudi«. Hetta sama vísir Jesus á í líknisnum um hin burturfarna sonin. Tá hann vendi ser heim, segði fadírur: »... hesin sonur min var deyður og er vorðin livandi aftur.« Orðið »aftur« sigur okkum um endurtøku. Hann hevði sostatt frammanundan havt liv, nú vendir hann ser til tað stóðu ið var frammanundan. Tá sonurin fór heimani frá »doyði« hann. Tá hann vendir aftur er hann vorðin livandi, Luk. 15. Tey sum eru doypt trúgvandi meina, at tá barnið longu hevur liv, nýtist ein ikki at óttast ella gera nakað fyri at geva tí tað andaliga livið.

DÓPURIN Í SAMBAND VIÐ MISSIONSBOÐIÐ

Tá tað viðvikir missionsboðið verður tað her veruliga hugsa um at gera fólk til lærisveinar við dúpnum. Men teir ið doyda trúgvandi meina at hetta er ein beinleiðis skeiv útleigging. Tað eru lærisveinararnir ið skulu doyptast. Jesus sigur jú: »Um onkur kemur til mín og ikki hatar fadír og móður og konu og børn og bróður og systur, ja, sína genu sál við, kann hann ikki vera lærisveinur mín. ... Soleiðis kann heldur eingin týkkara, sum ikki av-sigur alt tað, ið hann eigur, vera lærisveinur mín.« Sjálvsagt kann pinkubarn ikki taka støðu til nakað av hesum, og hevur tað tí heldur ongan mögu leika fyri at bliva lærisveinur.

Hetta er ein av grundunum fyri, at stóðutakanin má verða persónlig bæði yvir menniskjum og »krossinum« áðrenn tað kann vera talan um at gerast lærisveinur. Tá alt hetta er í lagi, skal ein doyptast og undirvísanin kann byrja.

BARNADÓPURIN ER TREYTT- AÐUR AV TVEIMUM MILLUM- MONNUM

Biblian sigur: »Ein millum-gongumaður millum Guds og manna.« 1. Tim. 2,5. Men barnadúpurn krevur tveir millummenn. Um nú tað er satt at Gud mótir barninum við frelsu í dúpnum, er tað eisini satt at hetta mótið kann ikki henda um tað ikki er ein millummaður afturat, nevnliga ein sum ber barnið fram til dópsfuntin. Er dópskera kirkjunnar sonn, vil tað siga at Jesus Kristus er ikki nógmikið til frelsu. Um nú mammann og barnið doyggja í føðingini og eingin er tilstaðar, Jesus Kristus biðar við doypifuntin, men umsøjarin kundi ikki koma sjálvur, og eingin var tilstaðar ið kundi fáa dúp-in í lag. Hetta er ein álvarsom støða at koma í, men soleiðis er tað, um ein skal taka hesa læru bókstavuliga.

Í dúpnum varð tað at »endurføðing« skuldi henda, og uttan endurføðing kann eingin koma í ríki Guds. Um ikki menniskjan fer til himmals ella inn í ríki Guds so verður ein at glatast, við tað at einki millumstíg er at finna. Sjálvandi hevur Gud — í barnadúpnum — gjørt seg bundnan til tveir millummenn. Men hetta er ein villa og ikki nakað annað. Harvið er tað eisini greitt hvadani hesin dúpur stavar frá, nevnliga katolikismuni. Her er neyðugt við nógvum millummonnum. Har er neyðugt við Mariu-moy og eini mongd av heilagmenn. Men frelsunarvegurin Biblian vísir á er einfaldur, og hon sigur greitt, at eingin kemur til fadírur uttan við Jesus. Joh. 14,6.

Greinin byrjaði við spurninginum »Er dúp av børnum ein villa«. Til hetta er bert eitt svar: »Ja«. Eitt objektivt studium av orði Guds vil geva hetta svar.

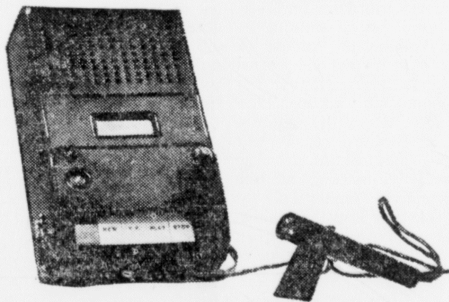
Greinin er ikki eitt aftursvar til nakran av teimum ið hava skrivað um hetta evni, men bert ein niðurstøða eg sjálvur eri komin til. Hon er grundað á hvat lærdi menn hava skrivað og sagt, og hvat sagan sigur og ber prógv um. Men tað besta og mest einfalda er, at lesa hvat Orðið sigur, og so trúgva tí so sum tað har stendur.

Ein eigur at hava stóra virðing fyri monnum við góðum lærdomi, men tað er ikki alt tá talan skal verða um Guds ríki. Ein eigur altíð at sammeta tað hesir menn siga og skriva við orði Guds, og víðurkenna hetta orð, sum hægsta myndugleiki har alt skal verða dømt.

Ivan H. Carlsen.

Beinleiðis frá Japan

Kassette bandupptakarar

Upptøka frá mikrofon ella beinleiðis frá radio. Við tasku og mikrofon kr. 495,-.

Vælegnaður heima, í bili, í báti, til skúlabrák.

Har SEV er, kann hann brúkast beinleiðis frá ljósneti

RADIO-EL Tlf. 1397 — Tórshavn

RADIOBÚÐIN Tlf. 7008 — Runavík

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tóg, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu